

چرا من و شما به خودمان نگاه کنیم و مأیوس شویم؟

شماره پرسش: ۸۸۹۸

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۳/۳/۱۹ ۰۵:۰۰:۰۰

متن پرسش

بسمه تعالی. سلام علیکم. استاد عزیز، حتما شده که بنشینید و فکر کنید شهدا در چه قهقهه مستانه ای هستند و ما در چه گوشه عزلتی، شده که تا مرز قالب تهی کردن بروید. این را از خودتان شنیدم، شده که بخواهید حتی به بالاتر فکر کنید که میشود در بهشت هم دائما با انوار اهل البیت (ع) زندگی کرد، آیا میشود با این روح اسیر خاک آن تجلیات تمامه حضرت حق را درک کرد و در بزم الهی ایشان با اولیا و صالحین و شهدا به بهترین نحو زندگی کرد؟ و باز وقتی نگاهی به خودمان میکنیم میبینیم ما کجا و بزم اولیاء خدا کجا، ما کجا و این همه بزرگی کجا، شده وقتی به خودمان نگاه میکنیم حتی لیاقت بهشت را هم در خود نمیبینیم، اما وقتی به شهدا و اوجشان نگاه میکنیم، طمع میکنیم که شاید ما هم از آن مقامات بهره ای داشته باشیم. آیا این آرزوی گزافیست؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: گفت: «تومگو ما را بدان شه راه نیست... با کریمان کارها دشوار نیست» آنهایی که به جایی رسیدند از آن جهت بود که همه ی توفیقات را از خدا دانستند و امیدوار به رحمت بیکرانهای او بودند، چرا من و شما به خودمان نگاه کنیم و مأیوس شویم؟ به کرم اومی نگریم و امیدوارانه خواهیم گفت: «خونِ غم بر ما حلال و خونِ ما بر غم حرام... هر غمی گو گرد ما گردید شد در خون خویش». آری این قصه ی آنهایی است که فقط به الطاف حضرت حق امیدوارند. موفق باشید